

РЕШЕНИЕ

№ 20131

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11130** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. С. О., гражданка на ФР Н., [дата на раждане] в [населено място], ФР Н. чрез адв. Д. М. от САК, срещу отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 21.10.2024 г., издаден от Я. Й. – ръководител на Посолството на Р България в [населено място], ФР Н. по заявление за виза вх. № LOS24000715 от 25.09.2024 г.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при липса на мотиви. Заявява, че са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“. Посочва, че административният орган не е дал указания, при изпълнение на които би достигнал до положителен краен акт. Поддържа, че е предоставила надеждна информация относно целта на престоя си, който е ясна и житейски обоснована, тъй като има намерение да се запознае с майката на партньора си, при която е щяла да отседне. Счита, че административният орган бланкетно е посочил причините за отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, които по същество преповтарят основанията на чл.10, ал.1, т.2 и т.10 ЗЧРБ. Моли съда да отмени отказа.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане само на разноски.

Ответникът - Ръководител на Посолството на Р България в [населено място], ФР Н., в съдебно заседание не се представлява. От процесуалния му представител гл. специалист Ив. А. е постъпила писмена защита, в която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № LOS24000715 от 25.09.2024 г., подадено в Посолството на Р България в [населено място], ФР Н., жалбоподателят А. С. О., гражданин на ФР Н., притежаваща паспорт № B03458441, издаден на 06.06.2024 г., валиден до 05.06.2029 г. е направила искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“.

Към заявлението са приложени: покана-декларация за частно посещение на чужденец в Република България от А. К. Б.; удостоверение за раждане на К. П. Т., серия „Р-76“, № 004812, издадено въз основа на акт за раждане № 4151/16.12.1976 г. ; договор за дарение на недвижим имот, сключен във формата на н.а. № 62/13.12.2022 г., том I, н.д. № 55/2022 г.; извлечение от сметката на А. К. Б..

Постановен е отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 21.10.2024 г., издаден от Я. Й. – ръководител на Посолството на Р България в [населено място], ФР Н..

В постановения отказ за издаване на виза на жалбоподателя със знак „х“ са маркирани следните текстове: т. 2 „целта и условията на планирания престой не са били обосновани“ и т. 10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма от компетентен орган - нотифициран Ръководител на Посолството на Р България в [населено място], ФР Н., съобразно заповед № 95-00-209 от 29.03.2024 г. на министъра на външните работи и заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г.

Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (в действащата към момента на постановяване на процесния отказ ред., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р

България, вид „С“, на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел „посещение при роднини или приятели“. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н.. Отказът обаче е материализиран във формуляр - образец Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс (съобразно действащата редакция на чл. 34, ал.1 от Наредбата - ДВ бр.4 в сила от 14.01.2025 г.). Същият не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 Н., който се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7 липсва. Следва да се има предвид, че оспорения отказ е издаден на 21.10.2024 г., а промяната в чл. 34, ал. 1 от цитираната наредба е в сила от 14.01.2025 г. Проверката за законосъобразност на оспорения административен акт е към момента на издаването му.

От описанието на основанията за отказ: „целта и условията на планирания престой не са били обосновани“ и „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не са надеждни“ (съобразно формулировката им в чл.32, ал.1 от Визовия кодекс) може да бъде прието, че евентуално консулското длъжностно лице е имало предвид основанията по чл. 10, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“; „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“), но тези норми не са цитирани с цифри и не са възпроизведени според словесното им съдържание.

В оспорения акт липсват изложени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, който апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Р България работа при конкретен работодател. Тези документи не са взети предвид и не са анализирани при издаването на спорния отказ.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите - членки преди изтичането на визата.

Горното води до извода, че атакуваният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Посочването на фактическите и правни основания, при издаването на акта изискват не само изброяване на текстовете на нормативните актове, но и конкретните обстоятелства, сочещи на възможността и правото да се вземе решението за отказ за издаване на виза без значение дали административният орган действа при оперативна самостоятелност или при обвързана компетентност. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се приеме, че е санирана и с представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника, доколкото същите не съдържат надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и не позволяват да се провери неговата законосъобразност.

Това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви, което го определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно заявената претенция и представените доказателства за направени такива, а именно за внесена държавна такса в размер на 10 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. О., гражданка на ФР Н., [дата на раждане] в [населено място], ФР Н. чрез адв. Д. М. от САК, отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 21.10.2024 г., издаден от Я. Й. – ръководител на Посолството на Р България в [населено място], ФР Н. по заявление за виза вх. № LOS24000715 от 25.09.2024 г.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на Посолството на Република България в [населено място], ФР Н., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното от искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. С. О., гражданка на ФР Н., [дата на раждане] в [населено място], ФР Н., разноски по делото в размер на 10.00 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: